

[Hasle.]

derom end Hr. Micawber havde hos Dickens, at „noget vil vise sig“. Nogen som helst reel Begrundelse for den Tro kan man ikke have, og al den Tale, der føres om, at der muligvis kan lykkes et eller andet, er efter min Mening kun ført for at tilsløre den bestemte Kendsgerning, at Konverteringen uhjælpe ligt er brudt sammen. Mange vil beklage det, nogle vil være glade ved det, de fleste vil være indifferente, men Kendsgerningen kommer vi ikke uden om, Konverteringen er færdig.

Nu kan det jo være ganske interessant at diskutere Historie, og navnlig naar der til dette Afsnit af Historien er knyttet et parlamentarisk Ansvar som i dette Tilfælde, saa er det jo endog ikke alene interessant, men det er helt nødvendigt, at man beskæftiger sig med Historien.

Jeg skal ikke opholde mig længe ved de forskellige Forsøg, der har været gjort paa at konvertere, de mislykkede Forsøg og det Forsøg, der delvis lykkedes ved Loven af 16. December 1933, men jeg skal holde mig til det Forslag, der foreligger, idet det er min Agt først at gøre nogle Bemærkninger om Enkelthederne og dernæst at fremsætte de mere principielle Betragtninger, som hele Situationen kan give Anledning til.

Af det foreliggende Lovforslag ønsker jeg at fremhæve, at §§ 1—4, der jo tilsigter en Afvikling af den ydede Henstand i Landbrugsejendomme, fuldt ud kan tiltrædes af Det konservative Rolkeparti. Dette kan jo ikke komme nogen overraskende, da det var vort Parti, der tog Initiativet til, at saadanne Bestemmelser til Afvikling af Henstandsydelser kom ind i Konverteringsforslaget, som man enedes om før Jul. Nu er Formen naturligvis blevet en anden, da der ingen Konvertering finder Sted; men Realiteten er den samme, og det hilses med Glæde fra vor Side, hvis der kunde blive Tale om at gennemføre denne vigtige Lovgivning.

Men desværre er Forholdet det, at alt tyder paa, at denne Lovgivning ikke vil blive gennemført. Tusinder af Landmænd Landet over venter først og fremmest af Rigsdagen, at den bringer dette Forhold i Orden. Tusinder af Landmænd mener, at det er uretfærdigt, at de Landmænd, der kom først med ved Konverteringen efter 16. December 1933 og derved fik deres Henstand afviklet, skal være bedre stillet end de Landmænd, der holdt sig lidt tilbage, og som i hvert Fald ikke kom først i Kapløbet. Disse Landmænd interesserer sig sikkert forholdsvis lidt for de teoretiske

Udredninger angaaende Renteudligningsfond, Moratoriebestemmelser, Forslag om Afgift paa Aktieudbytter og lignende. For dem staar og falder alle Spørgsmaal med dette: er det muligt, at vi kan redde Hus og Hjem ved at faa en Ordning af vor Henstand? Og vi staar her atter ved et af de tragiske Tilfælde, hvor Rigsdagens store Partier eller maaske hele Rigsdagen er enig, men hvor Ministeriet — og maaske specielt Indenrigsministeren — ikke ønsker at gennemføre de Foranstaltninger, alle er enige om, men knytter uantagelige Forslag dertil.

Dette Standpunkt er sagligt uholdbart, og det er i og for sig ganske uforklarligt. Der er maaske en eneste Forklaring derpaa — det er i hvert Fald den eneste, som jeg har kunnet acceptere —, og det er den, at man lægger op til et Valg, og at man derfor kan have en vis Interesse i at holde Utilfredsheden vedlige, kan have en vis Interesse i at rumle videre paa denne Sammenkobling af Forslag, som man nu har faaet saa længe. Nogen saglig eller nogen anden politisk Begrundelse synes det mig umuligt at finde.

Altsaa, jeg kan sige til den højtærede Indenrigsminister, at Ændringsforslagets §§ 1—4, der fra et praktisk Synspunkt er Hovedkærnen i hans Lovkompleks, kan han faa gennemført øjeblikkelig, hvis han ønsker det.

Hvad angaar § 5, er det en Bestemmelse, der i meget udvandet Form gaar igen fra det oprindelige Forslag. Om denne Bestemmelse kan der siges, at det kunde have en vis, om end tvivlsom Begrundelse i en Periode, hvor man vilde konvertere, at ønske saa vidt muligt at begrænse det Materiale af 4 pCt. Obligationer, der udbydes paa Markedet. Men paa et Tidspunkt, hvor Konverteringen er forladt af Guder og Mennesker, er det ganske uforvarsomt, at man vil lægge et saadant Baand paa Kreditforeningerne.

Nu siger man ganske vist: Ja, men der kan jo være visse Muligheder, og vi er betænkelige ved det store Udbud af Obligationer. Der synes dog ikke at være nogen særlig Betænkelighed paa andre Omraader fra Regeringens Side. Naar man ser, at Regeringen nu vifter med et nyt indenlandsk Laan paa jeg tror 36 Mill. Kr. i Anledning af det Lovforslag, som blev fremsat i Gaar, og i øvrigt tænker paa i en nær Fremtid ogsaa at optage et andet Statslaan, da forekommer det mig rigtignok at forslaa meget lidt, at man nu vil sætte en ganske lille Begrænsning med Hensyn til Kreditforenin-